

пушката си, земахъ на око турчинътъ и извикахъ :
»Стойте !« Турчинътъ ма не послуша . Джрпнахъ че-
кмакътъ , но пушката ми не хвана . Турчинътъ опали
пушката си срѣщо мене , изгори ми съ барутътъ лѣва-
та страна и побѣгна . Това бѣше за мене голѣмо не-
щастие . Азъ грабнахъ пушката си и разбихъ я на
части . Истина , че това мое дѣйствиe бѣше твърде
смѣшно , но човѣческото сѣрце e непостижимо . По-
слѣ това ние са раздѣлихме . Байряктаринътъ ми о-
тиде въ ямболскиятъ округъ , а азъ слѣзохъ въ тѣрно-
вските околности и отидохъ въ Калифарските - колиби .
Селѣните изъ тие колиби ми разказаха , че презъ тѣх-
ните мѣста преминале около 50 души въоружени бѣл-
гаре , които отише камъ габровскиятъ манастиръ .
Тие селѣне ни разказаха още , че въ Тѣрново биле
уловени още нѣколко души бѣлгаре , които мислиле
да възстанатъ на оръжие и да провъзгласатъ »Свобода
и равенство .« Това ма принуди да ида по-скоро въ
Сливенъ и да распитамъ подробно за това важно про-
изшествие . »Какви сѣ тие наши вѣтрениности , какви
сѣ тие наши неспоразумѣния ?« си мислѣхъ азъ и го-
товъ билъ да са пѣрсна отъ ядъ . Въ Сливенъ ми каза-
ха , че изъ Сѣрбия биле дошли двама бѣлгаре (Иванъ
Каратанчовъ и х. Ставре ?), за да ни кажатъ да са
повдигнеме на оръжие и да рѣшиме своята сѣдба .
»Ние казахме Иванчу , че дорде не извѣстиме тебе и
дорде не поговориме лично съ твоята чета , то нищо
не можеме да предприемеме «, казаха приятелите ми .
Тие бѣха испроводиле вече хора да ма тѣрсатъ . Х.
Ставри не пожелалъ да чѣка , но сѣбралъ нѣколко мо-